

Phẩm 4: DỨT BỎ THAM DỤC

Thái tử vào vườn ấ
Các cô gái ra đón
Đều nghĩ rằng ít gặp
Tranh nhau dâng lòng thành
Đều phô trương vẻ đẹp
Hầu mọi thứ cần dùng.
Có nàng xoa tay chân
Có nàng xoa khắp thân
Lại có nàng cười nói
Có nàng lộ vẻ buồn
Đều làm vui Thái tử
Khiến sinh tâm ưa thích.
Các nàng thấy Thái tử
Sắc vui như vị trời
Không cần các trang sức
Thân thể vẫn trang nghiêm
Tất cả đều chiêm ngưỡng
Rằng vua mặt trăng đến
Bày mọi thứ vui chơi
Không động tâm Bồ-tát
Các cô nhìn ngó nhau
Xấu hổ, chẳng nói được.
Có con Bà-la-môn
Tên là Ưu-đà-di
Nói với các thể nữ:
“Các cô đều xinh đẹp
Thông minh nhiều tài năng
Nhan sắc chẳng tầm thường
Hiểu biết việc thế gian
Che giấu cách theo dục
Nhan sắc đời ít có
Dáng vẻ như con vua
Trời thấy còn bỏ vợ
Thần tiên còn nghiêng nhìn
Sao đối với Thái tử
Không chiếm được cảm tình.
Nay vị Thái tử này
Tuy giữ tâm bền chắc
Đức thanh tịnh đầy đủ
Nhưng không thắng người nữ.
Thuở xưa, Tôn-đà-lợi
Mê hoặc được Đại tiên
Làm mê mẩn ái dục

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Dùng chân đạp trên đầu.
Cù-đàm tu khổ hạnh
Cũng bị Thiên hậu phá.
Vị tiên tên Thắng Cừ
Mê dục trôi theo dòng.
Vị tiên Tỳ-thi-bà
Tu đạo mười ngàn năm
Mê đắm nàng Thiên hậu
Một hôm chợt tiêu đời.
Các cô gái đẹp ấy
Thắng được các phạm hạnh
Huống tài năng các cô
Không cảm được Thái tử.
Phải cố gắng tìm cách
Đừng để vua tuyệt tự
Tánh nữ tuy yếu hèn
Tôn vinh sẽ thắng trời
Sao không dùng hết sức
Làm Thái tử đắm nhiễm”
Bấy giờ các thể nữ
Mừng nghe Ưu-đà nói
Tâm càng thêm hớn hở
Như roi quất ngựa hay
Liền đến trước Thái tử
Mỗi cô dùng mọi cách
Ca múa hoặc nói cười
Nhướng mày, lộ răng trắng
Mắt đẹp liếc đưa duyên
Áo mỏng lộ thân trắng
Bước đi thật yếu điệu
Dối thân dần đến gần
Dục tình nhén trong tâm
Lại vâng lời nhà vua
Dáng đẹp nào ngại che
Quên mất tâm hổ thẹn
Tâm Thái tử vững chắc
Thần nhiên không biến sắc
Giống như thốt voi mạnh
Các voi vây xung quanh
Không thể làm loạn tâm
Giữa bầy như chỗ vắng.
Giống như trời Đế Thích
Các Thiên nữ vây quanh
Thái tử ở trong vườn
Vây quanh cũng như thế.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Có nàng sửa y phục
Có nàng rửa tay chân
Có nàng hương xoa thân
Có nàng trang điểm hoa
Có nàng xỏ anh lạc
Có nàng diu đỡ thân
Hoặc sửa soạn chỗ nghỉ
Hoặc nghiêng mình nói thầm
Hoặc là kể chuyện vui
Hoặc nói các việc dục
Hoặc làm các tướng dục
Cốt để động tâm Ngài.
Tâm Bồ-tát thanh tịnh
Vững chắc khó lay chuyển
Nghe các thế nữ nói
Không buồn cũng không vui
Càng sinh tâm chán ngán
Cho đây là việc lạ
Mới biết các cô gái
Tâm dục lừng lẫy thế
Không biết sắc trẻ đẹp
Chẳng lâu sẽ già chết
Than ôi! Lầm lớn này
Ngu si che phủ tâm
Nên nghĩ già bệnh chết
Ngày đêm cần cố gắng
Dao nhọn đến bên cổ
Làm sao vẫn vui cười?
Thấy người già bệnh chết
Không biết tự quan sát
Nên người bằng gỗ, bùn
Đâu có tâm suy nghĩ
Như đôi cây giữa đồng
Hoa lá đều sum suê
Một cây bị đốn chặt
Cây kia không biết sợ
Các cô gái ở đây
Vô tâm cũng như thế.
Bấy giờ, Ưu-đà-di
Đi đến chỗ Thái tử
Thấy Ngài ngồi thiền tư
Tâm không nghĩ năm dục
Liên thưa Thái tử rằng:
Nhà vua trước ban lệnh
Tôi làm bạn với Ngài

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Giờ nên kính vâng lời.
Bạn lành có ba loại
Người dứt việc không lợi
Người làm việc có lợi
Gặp nạn không bỏ nhau.
Ta đã là bạn lành
Mà bỏ nghĩa trượng phu
Lời không hết ý mình
Đâu gọi là ba ích.
Cho nên nói lời thật
Nói lên tâm thành mình
Khi tuổi còn trẻ trung
Nhan sắc còn đầy đặn
Không coi trọng người nữ
Vì thân họ không bền
Dù cho không thật tâm
Phải phương tiện mà nhận
Nên sinh tâm mềm mỏng
Tùy thuận lấy lòng họ.
Ái dục thêm kiêu mạn
Không ai hơn người nữ
Dù nay tâm tuy trái
Pháp nên theo phương tiện
Thuận tâm họ làm vui
Thuận là vật trang nghiêm
Nếu người tùy thuận theo
Như cây không hoa trái.
Vì sao phải thuận theo?
Vì tiếp nhận việc ấy.
Đã được cảnh khó được
Chớ sinh tâm xem thường
Ái dục là bậc nhất
Trời còn không quên được
Đế Thích còn tư thông
Với vợ tiên Cù-đàm.
Vị tiên A-già-đà
Ngày đêm tu khổ hạnh
Vì để cầu Thiên hậu
Nhưng không được toại nguyện.
Vị tiên Bà-la-đọa
Và vị trời mặt trăng
Vị tiên Bà-la-xá
Và Ca-tân-đà-la
Rất nhiều vị như thế
Đều bị sắc đẹp hại

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Hướng nay cảnh giới mình
Mà không thể vui sướng.
Đời trước gieo cội đức
Được bao thứ đẹp xinh
Thế gian đều say đắm
Nhưng tâm không coi trọng”.
Lúc bấy giờ Thái tử
Nghe bạn Ưu-đà nói
Vừa hay vừa lạnh lợi
Khéo nêu tướng thế gian
Bèn đáp: “Này Ưu-đà,
Cảm ân anh thành tâm
Bây giờ tôi xin nói
Xin anh lắng nghe cho.
Không bỏ cảnh giới mâu
Cũng biết vui người đời
Chỉ thấy sự vô thường
Nên sinh tâm khổ lụy
Nếu pháp này thường còn
Không khổ già, bệnh, chết
Tôi cũng nên thọ vui
Không có tâm nhàm lìa.
Nếu làm cho mỹ nữ
Và cảnh không suy biến
Thì dục tuy là lỗi
Nhưng có thể để tâm.
Người có già, bệnh, chết
Kia nên tự không vui
Hướng gì đối người khác
Mà sinh tâm đắm nhiễm
Cảnh năm dục vô thường
Tự thân đều cũng thế
Nếu sinh tâm yêu thích
Thì đồng với cầm thú.
Các tiên anh nói trên
Là người đắm năm dục
Nếu họ sinh nhàm chán
Ái dục tự nhiên mất
Được gọi là Thắng sĩ.
Mê đắm cảnh năm dục
Cũng lại đồng tan mất
Nên biết họ chẳng hơn
Nếu nói nhờ phương tiện
Tùy thuận mà tập gần
Tập là đắm nhiễm thật

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đâu được gọi phương tiện.
Thuận theo sự luống dối
Việc ấy tôi không làm
Nếu thật sự thuận theo
Thì đó là phi pháp
Tâm này khó đè nén
Gặp việc liền sinh đắm
Đắm rồi, không thấy lỗi
Sao gọi tùy phương tiện?
Ở thuận mà tâm trái
Lý này tôi không thấy
Già, bệnh, chết như thế
Chứa nhóm sự khổ lớn
Khiến tôi rơi vào đó
Tri thức không nói thế.
Này bạn Ưu-đà-di,
Bạn thật can đảm lắm
Khổ sinh, già, bệnh, chết
Khổ này rất đáng sợ
Mắt thấy đều mục nát
Nhưng vẫn thích chạy theo.
Giờ, tôi rất yếu hèn
Tâm cũng lại nhỏ hẹp
Suy nghĩ già, bệnh, chết
Chợt đến không báo trước
Ngày đêm quên ngủ nghỉ
Vì sao đắm năm dục?
Lừa già, bệnh, chết hừng
Chắc chắn đến không nghi
Vẫn không biết lo lắng
Thật là tâm gỗ đá”.
Thái tử vì Ưu-đà
Dùng các phương tiện khéo
Nói dục là họa lớn
Bất giác đến một chiều...
Bấy giờ, các thể nữ
Kỹ nhạc, vật trang nghiêm
Tất cả đều vô dụng
Hổ thẹn trở vào thành.
Thái tử thấy khu vườn
Trang nghiêm bị bỏ phế
Kỹ nữ đều ra về
Bèn trở nên vắng lặng
Càng thấy rõ vô thường
Cúi đầu trở về cung

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Vua cha nghe Thái tử
Tâm dứt bỏ năm dục
Sinh tâm rất lo buồn
Như gai đâm vào tim
Liên cho vờ các quan
Hỏi phải làm cách nào
Đều đáp rằng năm dục
Chẳng giữ được Thái tử.*

M